

Posolstvo Svätého Otca Františka

k 52. svetovému dňu modlitieb za duchovné povolania

Exodus – základná skúsenosť povolania

Drahí bratia a sestry!

Štvrtá veľkonočná nedeľa nám predstavuje obraz Dobrého pastiera, ktorý pozná svoje ovce, volá ich, kŕmi a vedie. Na túto nedeľu už viac ako 50 rokov slávime Svetový deň modlitieb za duchovné povolania. Zakaždým nám pripomína význam modlitby za to – ako povedal Ježiš svojim učeníkom –, aby Pán žatvy „poslal robotníkov na svoju žatvu“ (Lk 10, 2). Ježiš vyslovuje tento príkaz v súvislosti s misijným poslaním (Lk 10, 1 – 16). Vskutku, ak je Cirkev „svojou povahou misionárska“ (Druhý vatikánsky koncil, dekrét *Ad gentes*, 2), kresťanské povolanie sa musí zrodiť v rámci tejto misionárskej skúsenosti. Takže poslúchnuť a nasledovať hlas Krista, Dobrého pastiera, nechať sa ním pritiahnúť a viesť, a zasvätiť mu svoj život, značí dovoliť Duchu Svätému, aby nás viedol v tomto misijnom dynamizme, vzbudzoval v nás túžbu a radostnú odvahu ponúknuť svoj život a obetovať ho záležitostiam Božieho kráľovstva.

Obetovať vlastný život v tomto misionárskom postoji je možné iba vtedy, ak sme schopní vyjsť zo seba samých. Preto by som sa na tento 52. svetový deň modlitieb za povolania chcel zamyslieť práve nad „exodom“, ktorým je duchovné povolanie – alebo skôr naša odpoveď na povolanie –, ktoré nám Boh daroval. Keď počujeme slovo „exodus“, naše myšlienky hneď smerujú k podivuhodným dejinám lásky Boha k ľudu jeho detí, k dejinám vedúcim cez dramatické dni v egyptskom otroctve, cez povolanie Mojžiša, oslobodenie a putovanie do prisľúbenej zeme. *Kniha Exodus* – druhá kniha Biblie –, ktorá hovorí o týchto dejinách, je vlastne podobenstvom o celých dejinách spásy a tiež o základnej dynamike kresťanskej viery. Vskutku, prechod od otroctva starého človeka do nového života v Kristovi je spásnym dielom, ktoré sa v nás uskutočňuje prostredníctvom viery (Ef 4, 22 – 24). Tento prechod je pravým a skutočným „prechodom“, je cestou kresťanskej duše i celej Cirkvi, rozhodujúcim zameraním existencie na Otca: veriť znamená zanechať seba samých, vyjsť z pohodlnosti a nepružnosti vlastného ja, aby sme svoj život zamerali na Ježiša Krista; opustiť ako Abrahám vlastnú zem a vydať sa na púť s dôverou, vediač, že Boh nám ukáže cestu do novej zeme. Tento „východ“ nemožno chápať ako opovrhnutie vlastným životom, vlastnými pocitmi, vlastným človečenstvom; naopak, kto sa vydá na cestu nasledovania Krista a dá

sa úplne k dispozícii Bohu a jeho kráľovstvu, nájde život v hojnosti. Ježiš hovorí: „Každý, kto pre moje meno opustí domy alebo bratov a sestry, alebo otca a matku, alebo deti, alebo polia, dostane stonásobne viac a bude dedičom večného života” (Mt 19, 29). To všetko má hlboký koreň v láske. V skutočnosti je kresťanské povolanie predovšetkým povolaním k láske, ktorá priťahuje a odkazuje ponad seba samých, vychyľuje osobu z vlastného centra a vedie ju k „neustálemu exodu z ‚ja‘, uzatvoreného do seba samého, k jeho oslobodeniu v darovaní sa a práve tým aj v znovunájdení sa, ba až k objaveniu Boha“ (Benedikt XVI., encyklika *Deus caritas est*, 6). Skúsenosť exodu je paradigmou kresťanského života, zvlášť tých, ktorí prijímú povolanie osobitného zasvätenia sa službe evanjeliu. Spočíva v postoji stále nového obrátenia a premeny, zotrvania na ceste, prechodu zo smrti do života, ako ho slávime v celej liturgii: to je dynamika Veľkej noci. Od povolania Abraháma k povolaniu Mojžiša, od putovania Izraela púšťou, cez výzvy prorokov na obrátenie, až po Ježišovu misionársku cestu – ktorá vrcholí jeho smrťou a zmŕtvychvstaním – je povolanie v zásade vždy Božím konaním, ktoré nám umožňuje vyjsť z našej počiatočnej situácie, oslobodzuje nás od každej formy otroctva, zbavuje nás zvyku a ľahostajnosti a vedie nás do radosti spoločenstva s Bohom a bratmi. Odpovedať na Božie povolanie teda značí – dovoliť, aby nás on nechal vyjsť z našej falošnej stability, aby sme sa vydali na cestu k Ježišovi Kristovi, ktorý je prvým i posledným cieľom nášho života a nášho šťastia.

Takáto dynamika exodu sa netýka iba povolaného jednotlivca, ale misijného a evanjelizačného pôsobenia celej Cirkvi. Cirkev je skutočne verná svojmu Učiteľovi v miere, v akej je Cirkvou „vychádzania“; Cirkvou, ktorá sa nezaoberá len sama sebou, svojimi štruktúrami a úspechmi, ale je schopná oveľa viac: vyraziť, hýbať sa, stretávať Božie deti v ich reálnej situácii a pre ich zranenia trpieť spolu s nimi. Boh vychádza zo seba samého v trojičnej dynamike lásky, počúva biedu svojho ľudu a zasahuje, aby ho oslobodil (*Ex 3, 7*). K takémuto spôsobu bytia a konania je povolaná aj Cirkev: Cirkev, ktorá evanjelizuje, vychádza v ústrety človeku, ohlasuje oslobodzujúce slovo evanjelia, lieči Božou milosťou zranenia duší i tiel, pozdvihuje chudobných i núdzných.

Drahí bratia a sestry, tento oslobodzujúci exodus ku Kristovi a k bratom predstavuje aj cestu k plnému pochopeniu človeka a ľudského i spoločenského vývoja v dejinách. Poslúchnutie a prijatie Pánovho povolania nie je len súkromnou a vnútornou záležitosťou, ktorú si možno zamieňať s momentálnym hnutím mysle; je to konkrétny, reálny a totálny záväzok, ktorý zahŕňa celú našu existenciu a dáva ju do služby budovania Božieho kráľovstva na zemi. Preto kresťanské povolanie, zakorenené v kontemplácii Otcovho Srdca, zároveň vedie k solidárnemu angažovaniu sa za oslobodenie bratov, predovšetkým tých najchudobnejších. Ježišov učeník má srdce otvorené

bezhraničnému horizontu a jeho vnútorný vzťah s Pánom nikdy nie je útekou zo života a zo sveta, ale naopak, utvára sa ako „podstatne misionárske spoločenstvo“ (porov. apošt. exhortáciu *Evangelii gaudium*, 23).

Táto dynamika exodu k Bohu a k človeku, naplňa život radosťou a zmyslom. To by som chcel povedať predovšetkým tým mladším, ktorí – aj vďaka svojmu veku a pohľadu na budúcnosť črtajúcu sa pred ich očami – vedia byť ochotní a veľkodušní. Niekedy totiž hrozí, že neznáma budúcnosť, starosti a neistota, ktoré široko zasahujú všedné dni, paralyzujú toto ich nadšenie, brzdia ich sny, až prichádzajú k záveru, že nemá zmysel angažovať sa a že kresťanský Boh len obmedzuje ich slobodu. Avšak, drahí mladí, nemajte strach vyjsť zo seba samých a vydať sa na cestu! Evanjelium je slovom, ktoré oslobodzuje, premieňa a robí náš život krajším. Aké krásne je dať sa prekvapiť Božím povolaním, viesť kroky svojho života v Ježišových stopách, v adorovaní božského tajomstva a vo veľkodušnom obetovaní sa pre druhých! Váš život bude každým dňom bohatší a radostnejší!

Panna Mária, vzor každého povolania, sa nebála povedať na Pánovo povolanie svoje „fiat“. Ona nás sprevádza a vedie. S veľkodušnou odvahou viery vospievala Mária radosť z toho, že vyšla zo seba samej a zverila svoje životné plány Bohu. K nej sa obraciame, aby sme sa vedeli dať plne k dispozícii pre plán, ktorý má Boh s každým z nás; aby v nás rástla túžba vyjsť a ponáhľať sa za druhými (porov. *Lk 1, 39*). Nech nás panenská Matka chráni a nech oroduje za všetkých nás.

Vo Vatikáne 29. marca 2015, na Kvetnú nedeľu

František